

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

10 февруари 1994 година*

„Заповед за налагане на запор – Достатъчно основание: изпълнение на съдебно решение на друга договаряща се страна по Брюкселската конвенция – Забрана за дискриминация”

По дело C-398/92,

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Hanseatisches Oberlandesgericht, Хамбург (Федерална република Германия), по производството, висящо пред този съд между

Mund & Fester

и

Hatrex Internationaal Transport,

относно тълкуването на член 7 от Договора за ЕИО, във връзка с член 220 от Договора и Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32), с последвалите изменения

СЪДЪТ (шести състав),

в състав: г-н G.F. Mancini, председател на състав, г-н C.N. Kakouris (докладчик), г-н F.A. Schockweiler, г-н P.J.G. Картеун и г-н J.L. Мургау, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesauero,

съдебен секретар: г-н J.-G. Giraud,

като има предвид писмените становища, представени:

- за Mund & Fester - от Jürgen Kröger адвокат от Хамбург,

- за германското правителство - от Ernst Röder, Ministerialrat във Федералното министерство на икономиката, и Alfred Dittrich, Regierungsdirektor във Федералното министерство на правосъдието, действащи в качеството на агенти,

- за Комисията на Европейските общности - от Bernd Langeheine и Pieter Van Nuffel, членове на нейната Правна служба, действащи в качеството на агенти,

предвид изложеното в доклада за съдебното заседание,

---

* Език на производството – немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 декември 1993 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 16 ноември 1992 г., постъпило в Съда на 23 декември 1992 г., Hanseatisches Oberlandesgericht (Върховният регионален съд), Хамбург, отправил, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, преюдициален въпрос относно тълкуването на член 7 от Договора за ЕИО, във връзка с член 220 от Договора и Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32), с последвалите изменения (наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“).

2. Този въпрос е бил повдигнат в хода на делото, заведено от Mund & Fester, германско дружество, срещу Natrex Internationaal Transport (наричан по-нататък „Natrex“), международен превозвач със седалище в Нидерландия за издаване на заповед за налагане на заповед на активите на Natrex в Германия.

3. Natrex е превозвал лешници от Карсамба (Турция) до Хамбург, които са били повредени по време на транспортирането от влага поради неосигуряване на водонепроницаемост на камиона, с който те са превозвани.

4. Mund & Fester, които са придобили права чрез суброгация в резултат на прехвърляне на дълг, са предявили иск за щети и за да обезпечат събирането на дълга, са подали иск на 23 юни 1992 г. пред Landesgericht (Регионалният съд), Хамбург, съгласно член 917 от Zivilprozessordnung (германския Граждански процесуален кодекс, оттук нататък наричан „ZPO“) за издаване на заповед за налагане на заповед на камиона, собственост на Natrex, който е бил използван за транспортирането на лешниците и все още се е намирал в Германия.

5. Член 917 от ZPO гласи следното:

„(1) Заповед за налагане на заповед на активите се издава, когато има основания да се счита, че без тази мярка изпълнението на съдебното решение би станало невъзможно или значително би било затруднено.

(2) Фактът, че решението подлежи на изпълнение в чужбина, се счита за достатъчно основание за издаване на заповед за налагане на заповед.“

6. С определение от същия ден Landesgericht, Хамбург е отказал да разреши заповедта. Той е преценил, че основанието, предвидено в член 917, параграф 2 от ZPO, не е налице, тъй като въпросното решение е подлежало на изпълнение в договаряща държава, страна по Брюкселската конвенция.

7. Mund & Fester са обжалвали определенията на Landesgericht, Хамбург, пред Hanseatisches Oberlandesgericht, Хамбург, като според неговите твърдения, *inter alia*, тълкуването на член 917, параграф 2 от ZPO не се влияе от Брюкселската конвенция.

8. Като е преценил, че решението за прилагане на заповед за налагане на запор зависи от това, дали основанието за запор, предвидено в член 917, параграф 2 от ZPO е налице, когато съдебното решение следва да бъде изпълнено в Нидерландия, Hanseatisches Oberlandesgericht, Хамбург, е решил да спре производството и да отпрати до Съда на Европейските общности следния преюдициален въпрос:

„Дали необходимостта от изпълнение на заповед за налагане на запор в чужбина (член 917, параграф 2 от Zivilprozeßordnung) също така представлява основание за налагане на запор, когато такова изпълнение би се осъществило в държава, която се е присъединила към Конвенцията на ЕИО относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела от 27 септември 1968 г. (Брюкселската конвенция)?”

9. Със своя въпрос националният съд пита по същество, дали член 7 от Договора за ЕИО, във връзка с член 220 от Договора и Брюкселската конвенция, забранява национална разпоредба, която в случай на изпълнение, което подлежи да бъде извършено на националната територия, разрешава налагането на запор единствено на основание на това, че е възможно в противен случай това изпълнение да стане невъзможно или да бъде сериозно затруднено, но по отношение на решение, което подлежи на изпълнение в друга държава-членка, разрешава налагането на запор само на основанието, че изпълнението ще се извършва в чужбина.

10. За да се отговори на този въпрос, първо следва да се установи дали тази разпоредба попада в приложното поле на Договора за ЕИО.

11. Четвъртото тире от член 220 от Договора за ЕИО предвижда, че държавите-членки, доколкото това е необходимо, започват преговори помежду си, с цел да осигурят в полза на своите граждани опростяване на формалностите във връзка с взаимното признаване и изпълнение на решенията на съдилищата или трибуналите, въпреки че то няма за цел да предвиди пряко приложима правна норма, а само да очертае рамката на преговорите между държавите-членки (вж. Решението от 11 юли по дело Mutsch 137/84 г., Recueil, стр. 2681, точка 11). Неговата цел е следната: да улесни функционирането на общия пазар чрез приемане на правила за подсъдност на споровете, свързани с него, и чрез премахване, доколкото е възможно, на затрудненията, свързани с признаването и изпълнението на съдебните решения на договарящите държави.

12. Именно на основание на този член и в рамката, определена от него, държавите-членки са сключили Брюкселската конвенция. Следователно разпоредбите на конвенцията относно подсъдността и опростяването на формалностите във връзка с признаването и изпълнението на съдебните решения, както националните разпоредби, на които се позовава конвенцията, са свързани с Договора за ЕИО.

13. В настоящия случай следва да бъде установено дали националната разпоредба, разглеждана по главното производство, въвежда дискриминация на основата на националността, забранена от член 7 от Договора.

14. Съгласно последователната съдебна практика тази разпоредба забранява всякаква дискриминация на основата на националността в рамките на приложното поле на Договора. Този член забранява не само явните форми на дискриминация на основата на националността, но също така и прикритите форми на дискриминация, които чрез

прилагане на други критерии за разграничение водят на практика до същия резултат (вж. Решението от 29 октомври 1980 г. по дело *Boussac*, 22/80, *Recueil*, стр. 3427, точка 9).

15. Националната разпоредба, разглеждана по главното производство, води до прикрита форма на дискриминация.

16. Макар и разглеждането на член 917, параграф 2 от ZPO да не разкрива явна дискриминация на основата на националността, тъй като той се прилага към всички случаи, когато съдебното решение следва да бъде изпълнено в чужбина, дори и активите, подлежащи на заповед, да принадлежат на германски гражданин, независимо от това, както Комисията правилно посочва, това е рядко срещан случай, преобладаващото мнозинство на изпълнение в чужбина са срещу лица, които не са германски граждани, или срещу лица, които не са установени във Федерална република Германия. Следователно въпросната национална разпоредба води на практика до същия резултат, както и дискриминация на основата на националността.

17. Независимо от това, този факт не е достатъчен да се направи заключение, че разпоредба като тази, разглеждана по главното производство, е несъвместима с член 7 от Договора. За това също така е необходимо, въпросната разпоредба да не е оправдана от обективни обстоятелства.

18. В тази връзка следва да се има предвид, че заповедта за налагане на заповед гарантира на кредитора възможността последващото съдебно решение да бъде изпълнено срещу длъжника ефективно и в установения срок. Според член 917, параграф 1 от ZPO, заповедта е разрешена, когато има основание да се смята, че в контекста на обстоятелствата по делото, изпълнението на последващото съдебно решение в противен случай би станало невъзможно или би било сериозно затруднено. По силата на член 917, параграф 2, такива затруднения се презюмират от самия факт, че изпълнението подлежи на изпълнение в държава, различна от Федерална република Германия.

19. Докато такава презумпция е оправдана, когато последващото съдебно решение подлежи на изпълнение на трета страна, тя не е оправдана, когато изпълнението следва да бъде извършено на територията на държави-членки на Общността. Всички тези държави са договарящи страни по Брюкселската конвенция, чиито територии могат да бъдат разглеждани като образуващи единно цяло, както е посочено в Доклада по Брюкселската конвенция (ОВ С 59, 1979 г., стр. 1, по-специално на стр. 13).

20. Следователно, въпреки че условията за изпълнение на съдебните решения и рисковете, създавани от изпълнението, са еднакви във всички държави-членки, член 917, параграф 2 от ZPO по същество приема, че тези рискове и затруднения са очевидни и сигурни единствено поради това, че изпълнението ще се извърши на територията на държава-членка, различна от Германия.

21. Следователно националната разпоредба не е оправдана от обективни обстоятелства.

22. В контекста на гореизложеното, отговорът на повдигнатия въпрос следва да бъде, че член 7 от Договора за ЕИО, във връзка с член 220 от Договора и Брюкселската конвенция, забранява национална гражданско-процесуална разпоредба, която в случай

на съдебно решение, подлежащо на изпълнение на националната територия, разрешава запор само на основание, че е възможно в противен случай това изпълнение да стане невъзможно или да бъде сериозно затруднено, но в случай на решение, подлежащо на изпълнение в друга държава-членка, разрешава запора просто на основание, че това изпълнение ще се извърши в чужбина.

По съдебните разноски

23. Разноските, направени от германското правителство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

СЪДЪТ (шести състав)

като се произнася по въпроса, отправен от Hanseatisches Oberlandesgericht, Хамбург, с определение от 16 ноември 1992 г., реши:

Член 7 от Договора за ЕИО, във връзка с член 220 от Договора и Брюкселската конвенция от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, забранява национална гражданско-процесуална разпоредба, която в случай на съдебно решение, подлежащо на изпълнение на националната територия, разрешава налагане на запор само на основание, че е възможно в противен случай това изпълнение да стане невъзможно или да бъде сериозно затруднено, но в случай на решение, подлежащо на изпълнение в друга държава-членка, разрешава налагането на запора единствено на основание, че това изпълнение ще се извърши в чужбина.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 10 февруари 1994 година.

Подписи